

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce:

XXXXXX

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. dubna 2023, č. j.: MV-46083-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „*ministerstvo*“), ze dne 18. 1. 2023, čj. OAM-41047-13/ZM-2022. Ve správním řízení bylo pravomocně zastaveno řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), neboť žalobce nedoložil zákonem vyžadovanou náležitost žádosti.

[2] Žalobce v žalobě uváděl, že byl držitelem zaměstnanecké karty, dne 13. 6. 2022 požádal o její prodloužení, protože žádost neměla všechny náležitosti, byl vyzván

k jejich doplnění, zapomněl na jednu z nich (doklad potvrzující volný přístup na trh práce), před žádostí byl studentem, postup žalovaného považuje za rozporný se zásadou non-refoulement ohledně koncentrace řízení. Poukazuje na to, že judikatura zásadu koncentrace prolamuje ve vztahu k principu nejlepšího zájmu dítěte (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2021, čj. 10 Azs 218/2021-44). Zastavením řízení je žalobce fakticky vystaven situaci nuceného opuštění hostitelského státu, nesvědčí mu žádná fikce pobytu, jiné oprávnění k pobytu je vyloučeno. Pokud by se musel vrátit do domovského státu, byl by nucen vykonat brannou a vojenskou službu, sám s válkou nesouhlasí a její vedení se mu přičí. Ačkoliv branná povinnost je legitimní povinností občana vůči státu, může se nucená vojenská služba dostat do rozporu s mezinárodními závazky. Analogicky poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45, byť se jednalo o azylové řízení. Znovu poukazuje na aplikaci zásady non-refoulement, totéž namítá při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Namítá, že integrace do zdejší společnosti je součástí jeho soukromého života, znovu poukazuje na zásadu non-refoulement.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkázal na odůvodnění rozhodnutí a průběh správního řízení. Žalobce námitku non-refoulement v průběhu správního řízení neuplatnil, ta se vztahuje k uprchlickému právu, správním rozhodnutím nebyla stanovena povinnost vycestovat z území. V tomto řízení se komplexně neposuzuje země původu či hrozba pronásledování, k tomu slouží jiné právní instituty v oblasti mezinárodní ochrany. Rovněž netvrdil žádné vazby k území České republiky ve správním řízení, činí tak až v žalobě.

[4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je popsán průběh správního řízení a odůvodněn závěr k zastavení řízení ohledně nedodání dokladu. Ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí je uvedeno, že to není povinností žalovaného v tomto řízení, přesto tato otázka byla posouzena a tato nepřiměřenost nebyla shledána, neboť žalobci není rozhodnutím žádným způsobem znemožněno realizovat rodinný a soukromý život v zemi původu, z informačního systému nevyplývá, že by žalobce měl rodinné vazby na zdejším území, ani žádné takové skutečnosti žalobce netvrdil. Žalobce pobývá na území od roku 2016, ani jeho integrace nemůže být považována za důvod, pro který by bylo možné shledat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí.

[5] Ústní jednání se konalo v nepřítomnosti žalovaného, který se z něj omluvil a souhlasil s jeho konáním ve své nepřítomnosti. Žalobce na svých argumentech při konání ústního jednání setrval.

[6] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[7] Prolomení zásady koncentrace řízení zákazem non-refoulement ve vazbě na ust. § 82 odst. 4 správního řádu není možné. Obdobnou věc posuzoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. května 2023, čj. 3 Azs 248/2022-36, s jehož právním

názorem zdejší soud souhlasí a na něj odkazuje (odst. 17 a další odůvodnění tohoto rozsudku). Ačkoliv v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud neposuzoval přímo zásadu non-refoulement, ale co nejlepší zájem dítěte, obecný závěr je podle názoru zdejšího soudu možné použít i pro toto řízení. Pokud žalobce nedoložil veškeré podklady, které podle zákona doložit měl, postupovalo ministerstvo v souladu se zákonem, pokud řízení zastavilo, a žalovaný pak v souladu se zákonem odvolání podané do takového rozhodnutí zamítl a rozhodnutí potvrdil. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2021, čj. 10 Azs 218/2021-44, a ze dne 16. 3. 2021, čj. 3 Azs 4/2020-41 tak soud nemá za důvodný, neboť lépe tuto posuzovanou situaci vystihuje rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedený v předchozím odstavci.

[8] Dále soud uvádí, že žalobce konstruuje podanou žalobu tak, že je povinen se vrátit do země původu a nemá jinou možnost, jak realizovat své pobytové oprávnění na zdejším území. To ale podle názoru není pravda, neboť povinnost vycestovat žalobci nebyla nijak autoritativně stanovena. Pokud se žalobce chce domáhat shora uvedené zásady, musí tak činit prostředky toho práva, které jeho použití umožňují. Napadeným rozhodnutím bylo vydáno pouze rozhodnutí o zastavení řízení o prodloužení žádosti žalobce, nebylo a nemohlo jím být komplexně řešeno jeho pobytové oprávnění či situace v zemi původu. K tomuto účelu má žalobce jiné právní nástroje.

[9] Ohledně druhé části žaloby týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života soud uvádí, že i zde podle jeho názoru žalovaný i ministerstvo dostatečně tyto okolnosti posoudilo v rovině jak obecné, tak v rovině týkající se poměrů žalobce v tom rozsahu, v jakém tyto poměry žalobce v řízení uplatňoval. Z obsahu správního spisu neplyne, že by žalobce žádné konkrétnější vazby na zdejším území tvrdil (např. ve vztahu ke vztahu k jeho přítelkyni), proto se žalovaný nedopustil žádné nedůslednosti, pokud tyto skutečnosti, které má za povinnost tvrdit v řízení žalobce, pokud se jich chce při rozhodování dovolávat, nehodnotil. Samotný faktický pobyt na zdejším území ještě nemůže založit cizinci jakékoliv právo na to, aby mohl na jeho území dále pobývat. Při tomto pobytu je zjevné, že cizinec nějaké vazby na zdejším území založí, to však samo o sobě v běžném životě ještě nemůže založit takovou hlubokou vazbu, aby vydaným procesním rozhodnutím bylo možné hovořit o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života cizince (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, čj. 2 Azs 273/2017-19).

[10] K poslední části tohoto žalobního bodu soud uvádí, že touto konkrétní okolností podle jeho názoru není současná situace v zemi původu žalobce, která je obecně známa, neboť jak bylo shora uvedeno, napadeným rozhodnutím nebylo autoritativně rozhodnuto o vyhoštění žalobce, žalobce tak není nucen přímo vydaným rozhodnutím přemístit se do země původu. Tyto okolnosti je pak možné posoudit v řízení, kde se zásada non-refoulement uplatňuje, nikoliv jako důvod na straně žalobce, kterým toto správní rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života.

[11] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[13] Nabytím právní moci tohoto rozsudku pozbývá svých právních účinků usnesení, jímž soud přiznal žalobě odkladný účinek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. října 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu